

Neda Gial

královna
čarodějka

sírhalanové Legendy

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Sirhalaan je svět, který postupně umírá, vinou špatného zacházení s magií. Dotýká se to nejen elfského a lidského království, vliv to má i na mystické bytosti. Ztratila se hranice mezi dobrem a zlem, mezi používáním čar ve jménu dobra a zla. Tvorové tohoto světa by měli společně napravit porušení magické rovnováhy, ale místo toho rozpoutali válku o moc a vládu.

Neda Gial © 2019

Skleněný můstek s.r.o. © 2019

Překlad PaedDr. Eva Hořínková

Redaktor Štěpanka Kačerová Lovacká

ISBN 978-80-7534-234-8

Obsah

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

1

Drahomíra stírala prach ze starých knih a pobrukovala si přitom jakousi starou melodií, kterou jí v dětství zpívala maminka. Byla ráda, když ji posílali uklízet knihovnu – na rozdíl od jiných dívek ji lákaly starobylé, temné místnosti, ve kterých světlo z loučí nedosáhlo až ke stropu. A navíc tam mohla být sama, bez jejich neustálého štěbetání a přísného napomínání hospodyně. Často, když dokončila úklid, zůstávala v knihovně déle, aby si mohla číst. Protože nevzdělané dívky neuměly číst, nikdo si nedomyslel, co v knihovně dělá. A když si časem všimli, že je jediná, kdo je v knihovně rád – ostatní mladé služtičky věřily na nesmysly o duších, kteří tam prý přebývají, nebo o zaklínadlech, která vyznačují zakázané čarodějnické knihy – dala jí hospodyně klíč od knihovny. Teď se tam tedy mohla vplížit i v noci. Četla si pak zakázané knihy a přitom se ostražitě a vyděšeně rozhlížela při sebemenším hluku. Tyto knihy se nacházely v malé místnůstce a nikdo je nesměl otevírat od té doby, co bylo čarování postaveno

mimo zákon. Všechny čarodějky a vědmy byly buď zlikvidovány, nebo se musely zachránit útekem. Bylo to v té době, kdy musela uprchnout i její matka.

Drahomíra se zamračila. V poslední době z nějakého důvodu často vzpomínala na ten den, kdy ji matka nechala u vzdálených příbuzných a sama musela uprchnout před královskými hlídkami. Slídily po městě i v okolních vesnicích a hledaly vědmy, které se tam ještě mohly ukrývat. Matčina tvář, její hlas, který jí šeptal, aby si navždy zapamatovala, že magie neexistuje – všechno bylo tak podivné a nepochopitelné. Proč to matka říkala, když byla sama přinucena zachránit se útekem právě kvůli magii? A tak muselo malé děvčátko matce slíbit, že si to zapamatuje. Potom žena odešla, odešla daleko do začarovaného lesa, odkud se nikdo, ani člověk, ani elf, ani čaroděj, ani obyčejný smrtelník nikdy nevrátil. Vzdálení příbuzní ji vychovali jako svou vlastní dceru a nikdy se už nezmínili o tom dni, takže se nedozvěděla, co se s její matkou stalo. Když bylo Dragomiře patnáct let, podařilo se příbuzným zařídít jí službu na královském hradě, což nebylo pro mladičkou dívku vůbec špatné. Nyní tedy sloužila již třetím rokem u dvora samotného krále, kvůli kterému musela její matka uprchnout. Drahomíra na to nijak zvlášť nemyslela. Tedy až do té doby, co se před několika měsíci začaly dít na hradě podivné věci a všechny se soustředily kolem krále. Někdy se jí zdálo, že

kolem něj vidí hustý, černý mrak, který krouží a vyčkává. Poprvé se leknutím málem prozradila, ale naštěstí včas pochopila, že to, co viděla, nebylo skutečné. Byl to jen projev právě té magie, která neměla existovat. Proto držela své vidiny v tajnosti. Žasla a sledovala co se děje a přitom se neustále bála, aby se neprozradila.

Král byl zasmušilý člověk ve věku něco přes třicet let. Byl pořád ve výborné fyzické kondici a byl velmi při-
tažlivý. I když se od té doby, co před dvanácti lety přišel kvůli čarům o manželku, už nikdy nezajímal o jinou ženu. Ovšem za zavřenými dveřmi se tajně šeptalo, tak aby to neslyšely uši nepovolaných, že příčinou její smrti nebyla tak docela magie. Magie poskytla jen elixír lásky, který použil jeden z nejbližších přátel krále, rytíř, který byl zoufale zamilovaný do královny a chtěl si tak získat její lásku. Jednou je král spolu přistihl a zachvácený bolestí a vztekem zabil zrádného rytíře, jehož předtím považoval za svého dobrého přítele. Několik dní po této události si královna vzala život, protože nemohla utišit bolest ve svém krvácejícím srdci. Král se po této ztrátě ponořil na několik týdnů do hlubokého smutku. Když se vzpamatoval, přikázal upálit vědmu, která elixír lásky připravila. Ale to mu nestačilo, jeho bolest nešla utišit, a proto zakázal v celém království veškerou magii, která způsobila smrt jeho lásky i nejlepšího přítele. Všechny vědmy a čarodějky musely do tří dnů opustit království, nebo přijmout smrt upálením... A od těch dob se ani jednou ne-

podíval se zájmem na žádnou ženu, nebyl schopen dát někomu znovu své srdce. Sám vychoval jedinou dceru, která vyrostla do krásy stejně jako její matka. Stala se pro něj jediným paprskem světla v temných, smutných místnostech, ale také mu neustále připomínala jeho ztrátu.

Drahomíra však neměla ráda mladičkou princeznu, dívku téměř stejného věku, tak krásnou, tak zářící a šťastnou, tak nevinnou a milou – příliš zářící, příliš šťastnou, příliš nevinnou a příliš milou... alespoň v přítomnosti svého otce a starší služebné. K mladým služebným se chovala zcela jinak. Byla namyšlená a rozmariná a nemilosrdná při sebemenší chybě. Kromě toho si Drahomíra myslela, že krásu princezny poněkud kazí její příliš světle šedé, skoro bezbarvé oči. Ostatně, možná z ní jen promlouvala dívčí žárlivost. Princezna se o knihovnu naštěstí příliš nezajímala, takže Drahomíra tam byla většinou v bezpečí. Ovšem jednou tato vzdorovitá dívka málem její tajemství vyzradila. Nečekaně se objevila v sálech knihovny a uviděla, jak Drahomíra čte knihu. Naštěstí to nebyla žádná ze zakázaných knih. Rychle otočila na stránku s obrázkem, takže když princezna začala vrískat a vykřikovat, jak si může prašivá služka dovolit dotýkat se knih svými špinavými rukama, podařilo se skandál nakonec ututlat. Drahomíru nikdo nepodezřívá, že četla, všichni si mysleli, že obdivovala obrázky.

Drahomíra se náhle otřásla. Něco nebylo v pořádku. Zachvátil ji pocit obrovského nebezpečí. Obrovského nebezpečí, které ohrožovalo hrad. Král byl ve velkém nebezpečí!

Znovu se otřásla a přes mlhu uviděla do druhé místnosti. Zatřásla hlavou a začala vidět jasněji. Dívala se cizíma očima někoho, kdo šel za králem a zle se usmíval. Její ruka ucítila chlad kindžálu... V následujícím okamžiku odhodila koště, vyběhla z knihovny, proletěla komnatami kolem udivených sloužících, div se s některými nesrazila, až se nakonec ocitla před těžkými dveřmi královských pokojů. Před překvapenými strážci se snažila otevřít masivní křídlo dveří, ale nedokázala to.

„Král,“ zavolala zoufale na strážce. „S králem se stalo něco strašného!“

Bylo to neuvěřitelné, ale jeden z nich jí z nějakého důvodu uvěřil a těžké dveře otevřel. Dívka vtrhla do velkého přijímacího sálu a na druhém konci uviděla v šeru dvě postavy. Přišla pozdě – král již upadl k zemi a neznámá postava se chystala udeřit podruhé.

„Ne!“ vykřikla Drahomíra.

Postava s krvavým kindžálem v ruce se ohlédla, zle se zašklebila a znovu zvedla ruku k úderu.

„Ne!“ vykřikla znovu, zvedla ruce a z jejích dlaní vyletěl roj maličkých, blýskavých šípů. Směřoval k vrahovi, odtrhl jej od krále, přibil ke stěně a znehybněl. Dívka přiběhla k ležícímu králi, jeden ze strážců se vrhl na

vraha, který se marně snažil odtrhnout od stěny a druhý strážce spěchal pro pomoc. Zoufalá Drahomíra viděla, jak králi tryská z rány krev, kterou se snažil zadržet rukama. Ale krvácení bylo příliš silné a lékař by nestihl dorazit včas. Padla na kolena přímo do kaluže krve a položila svou malou ručku na ruce královny.

„Vaše veličenstvo,“ zašeptala a viděla, jak rychle bledne. „Můj králi...“

Král se na ni překvapeně podíval, ale potom se jeho oči zakalily – odcházel z něj život. Zoufale, ale zcela vědomě odsunula Drahomíra jemně jeho ruku a položila svou ručku přímo do otevřené rány v dolní části jeho břicha. Z celého srdce si přála, aby se uzdravil a rty samy šeptaly téměř zapomenuté léčebné zaklínadlo. Jedno z těch, které ji naučila matka, kdysi dávno, předtím, než byla magie prohlášena za špatnou... Náhle ucítila ostrou bolest ve svém boku, tam, kde byl zraněn král. Otevřela oči a podívala se na něj – rána se pod jejími prsty začala zacelovat a potom ucítila, jak jí něco teplého stéká po boku. Drahomíra sklopila oči a uviděla, že má ránu na břicho. Král, stále ještě hodně zesláblý ze ztráty krve, avšak vyrvaný ze spárů smrti, se ztěžka zvedl na lokty a překvapeně se na ni zahleděl. Chvilí předtím, než upadla na podlahu a obestřela ji tma, uslyšela, jak někdo s hrůzou zašeptal:

„Magie...“

Drahomíra se probrala z bezvědomí. Ztěžka otevřela oči a pokoušela se zaostřit. Všechno bylo nezřetelné a bezbarvé, přestože ležela, točila se jí hlava. Nakonec se s ní svět točit přestal a mohla se opatrně posadit. Rozhlédla se a zjistila, že se nachází v malé cele v jedné z věží hradu. Sluneční paprsky se prodíraly přes zamřížované okno, místnost byla zavřená masivními dubovými dveřmi zamčeným na petlici. Ucítla tupou bolest. Podívala se dolů a uviděla, že je kolem pasu ovázaná silným obvazem, přes který na levé straně prosakovalo trochu krve. Drahomíra chtěla vstát. Musela udělat několik pokusů, než se jí to podařilo. Byla stále ještě velmi slabá. Potom přistoupila k oknu, tvář přitiskla k mřížím, držela se za ně a dychtivě vdechovala čerstvý vzduch. Vzadu uslyšela tiché zvuky – někdo otevřel malé okénko ve dveřích a díval se dovnitř. Poté se okénko znovu zavřelo a Drahomíra uslyšela rychle se vzdalující kroky. Jakmile se dívka vrátila k posteli a ztěžka se na ni posadila, ozval se zvenku nějaký hluk. Bylo zřejmé, že se blíží několik lidí, kteří o něčem vzrušeně diskutují. Vrzající těžké dveře se otevřely a do místnosti vešel král v doprovodu strážců, několika šlechticů, dvorního lékaře a hospodyně.

„Povstaň před králem!“ přikázal rozhořčeně jeden ze šlechticů, když Drahomíra překvapeně hleděla na celé shromáždění.

Když se však pokoušela vstát, král jí rukou naznačil, aby zůstala sedět. Chvíli ji upřeně pozoroval. Drahomíra

sklopila zrak, hleděla na podlahu a bála se zvednout oči. Nakonec k ní král přistoupil, jemně jí rukou nadzvedl bradu a zahleděl se jí do očí.

„Neboj se, dítě,“ řekl, vida strach v jejích očích. Na chvíli se odmlčel a zrak mu sklouzl na její ob vaz. „Využila zaklínadlo, abys mě uzdravila?“

„O...odpusťte, vaše veličenstvo,“ odpověděla Drahomíra třesoucím se hlasem. Vzpomínka na upálené vědmy byla příliš bolestivá.

Král se pousmál.

„Není třeba se omlouvat za záchranu svého krále. Ale jak je to možné? Tvrдили mi, že věd... čarodějky,“ opravil se „byly vyhnány nebo...“ rozhodl se nevyslovovat nahlas „byly upáleny“ „před dvanácti lety.“

Dívka mírně pokrčila rameny.

„Já... já přesně nevím, vaše veličenstvo...“

Jeden přespříliš aktivní šlechtic si posměšně odfrkl, král se poněkud zamračil a pohlédl na něj přísným pohledem, až dvořanovi ztuhl úsměv ve tváři. Drahomíra opět sklopila zrak. Na okamžik se zamyslela, ale nakonec si dodala odvahy a vyhrkla.

„Moje matka byla čarodějka. Mo... možná jsem... něco zdědila. Jednala jsem intuitivně,“ znovu zoufale vzhlédla ke králi. „Tolik jsem se bála, že zemřete...“

Král na ni hleděl s pochybami, ale její pohled byl tak upřímný a vyděšený, že mu nezbylo, než jí uvěřit.

„Jak ses dozvěděla, že mě napadl vrah?“ zeptal se jí znovu. „Strážci říkali, že jsi běžela k mým pokojům a volalas, že mi hrozí nebezpečí.“

Dívka znovu pokrčila rameny.

„Já... já jsem to zkrátka cítila... Byla jsem v knihovně a cítila jsem, že jste v nebezpečí.“

Šlechtic se znovu zašklebil, ale nedovolil si něco říct. Král zamyšleně hleděl na dívku. Náhle se ozvala hospodyně.

„To není možné!“ zvolala. Král se na ni obrátil a zvedl tázavě obočí. „Znám její rodiče, dodnes nám vozí zeleninu pro hrad... Její matka zcela určitě není vědma.“

Král se obrátil k dívce. Drahomíra přikývla.

„To nejsou mí skuteční rodiče. Oni mě jen vychovávali, když musela moje matka odejít...“ Náhle padla před králem na kolena, překonávajíc bolest. „Prosím, vaše veličenstvo, prosím, snažně vás prosím, netrestejte je... Oni se pouze slitovali nad nevinným dítětem...“

Muž ji jemně zvedl, posadil ji na postel a sám si sedl vedle ní.

„Neboj se,“ řekl uklidňujícím hlasem a stále na ni přemítavě hleděl.

Potom se obrátil na svůj doprovod a rukou jim přikázal, aby opustili místnost. Šlechtic se chystal něco namítnout, ale rozmyslel si to, když se setkal s přísným pohledem krále.

„A kde je tvá matka nyní?“ zeptal se muž, jakmile jeho doprovod opustil místnost.

Drahomíra potřásla hlavou. „Nevím...“ zmlkla a zamyslela se. „Uprchla do začarovaného lesa... a...“ hlas se jí zadrhl „už se nevrátila.“

Poprvé za celých dvanáct let od smrti své ženy pocítil král bodnutí pochybností. Bodnutí viny za to, že tehdy ve svém zoufalství mohl někomu způsobit nezasloužené útrapy. Hrdlo se mu stáhlo při pohledu na mladičkou, krásnou a smutnou dívku, která málem obětovala svůj život, aby jej mohla zachránit. A nyní se znovu bála o život, protože využila magie, kterou on zakázal. Dívka, která musela vyrůstat bez matky jen kvůli němu. Ztěžka polkl a potom řekl tichým, přerývaným hlasem: „Měl jsem své důvody... abych...“ nedopověděl.

Drahomíra přikývla: „Já vím, vaše veličenstvo.“

Pocítila tíži jeho duševního utrpení a mimovolně položila svou malou ručku na jeho. Hned se zalekla té drzosti a rychle ji chtěla dát pryč. Král jí to nedovolil. Držel ji a s mírnými rozpaky hleděl na její ručku ve své široké dlani.

„Ale všechny čarodějky nejsou stejné. Moje matka mi vždycky říkala, že zaklínadla se musí používat velmi opatrně. Všechno, co uděláte, se vám vrátí...“

Muž sklouzl pohledem na její zakrvavený obvaz.

„Ne všechna zaklínadla mají takový vliv na zaklínajícího,“ namítl.

„Nemají,“ přikývla dívka. „Ale stejně mají vždycky nějaké následky...“ pohlédla mu do očí a nevěděla, zda

má pokračovat. „Vy jste přikázal upálit tu, která připravila elixír lásky...“

Král sebou trhl a vrhl na ni těžký pohled, stále ještě drže její ruku. Potom se zamračenejš pousmál.

„Vidím, že jsi dobře informovaná...“

Dívka se zarazila a znovu sklopila oči.

„Po hradě se povídá... Promiňte, nechtěla jsem... vaše veličenstvo.“

„Mstislav,“ řekl král. „Můžeš mi říkat Mstislave,“ opakoval, když se na něj překvapeně podívala. Na okamžik o něčem zapřemýšlel a zeptal se: „Říkáš, že jsi cítila, že jsem v ohrožení. Můžeš zjistit, kdo mě ohrožuje?“

Drahomíra se na chvíli zamyslela a neurčitě potřásla hlavou.

„Nevím,“ odpověděla. „Budu se muset podívat do těch knih...“

S hrůzou zmlkla a v panice na něj pohlédla. Mstislav pochopil, že měla na mysli zakázané knihy. Nic neřekl a ona, povzbuzena, pokračovala.

„Ale obávám se, že to není moc dobrý nápad.“

„Proč?“ zeptal se král.

„Za prvé, trpěl jste kvůli magii a nevěříte jí... stejně jako ostatní po tolika letech zákazu.“

A za druhé se zdá, že mám jakési schopnosti, jen nevím jak je používat. Nebudu se moci spolehnout na to, že jsou moje pocity správné...“ na chvíli se odmlčela. „Možná bude lepší vyslechnout útočníka... a já bych se

mohla pokusit zjistit, zda říká pravdu... pokud si budete přát, vaše veličenstvo... Mstislave," opravila se.

Král na ni ještě chvíli zadumaně hleděl. Drahomíra seděla se sklopenýma očima, protože si na něho netroufala podívat. Maličko se červenala a její popelavé vlasy byly trochu rozcuchané. Náhle si uvědomil, že je opravdu krásná – štíhlá, s dlouhými, hustými vlasy, spletenými do čtyř copů, hnědozelenýma očima a jemnými rysy tváře s mramorovou pletí. Pravděpodobně poprvé od smrti své manželky si povšiml krásy jiné ženy. Těžko uvěřit, že ze všech žen to je zrovna mladá čarodějka. Pousmál se, zvedl se a vztáhl k ní ruku. Udiveně se na něj podívala a ještě víc se zarděla. Vložila svoji úzkou ruku do jeho dlaně a vstala. Mstislav se znovu usmál. Nyní, když se přestal mračit, bylo vidět, že je dosud mladý a vypadá opravdu dobře. S úsměvem stále na rtech ji z místnosti vyvedl na schody, kde na ně překvapeně hleděl jeho doprovod. Zbytečně aktivní šlechtic jako první pochopil, oč jde a po krátkém zmatku se před rozpačitou dívkou hluboce uklonil. Ostatní následovali jeho příkladu.

2

Za dva týdny se hrad zdobil ke královské svatbě. Sály paláce byly plné šepotu a klepů – to je neslýchané, král se chystá oženit s prostou dívkou... a už jste to slyšeli? Říká se, že mu zachránila život zaklínadlem!

„Čarodějka!“ stále znovu znělo hradem tiše to slovo. Obzvlášť jízlivé jazyky tvrdily, že za těch pár minut, když byli spolu sami v cele ve věži, krále očarovala. Drahomíra o těch řečech věděla, ale ve své naivitě jim nevěnovala pozornost. Byly to pro ni radostné dny. Nemohla uvěřit štěstí, které ji potkalo – z malého vyhnance, kterého vychovali příbuzní, z jedné z mnoha sloužících na hradu se najednou stala ženou, která si získala královo srdce. Ze všeho se jí tajil dech a nechtěla dovolit závislivcům, aby jí kazili kouzelné dny. Drahomíra se dívala do zrcadla, jak ji bývalé kamarádky, nyní její služky, oblékají důmyslně ušité svatební šaty. Byl to její den. Její a... Mstislava... Dokonce i dnes, prakticky před svatebním obřadem, se stále ještě styděla myslet na něj jinak než

jako na „jeho veličenstvo“. Jen on byl důležitý – on znal pravdu a jen on ji ochrání od všech pletichářů s jedovatými jazyky.

Avšak bez ohledu na to, že se snažila odrazit od sebe všechno zlé, vrhaly přesto některé věci stín na ten slavný den. Především princezna. Ovšem, byla převelice milá ke králi i k jeho mladé nevěstě a tak šťastný otec uvěřil, že má jeho dcera skutečně radost z jeho štěstí. Avšak Drahomíra tušila pod tím milým úsměvem a radostným pohledem tepající nenávist. Když kráčela k ol-táři, cítila žhavý pohled princezny na svém zátylku. A i když se hrad za poslední dva týdny prosvětliil a stalo se z něj radostné místo, přesto ji pronásledoval pocit ohro-žení... nad králem, nad hradem, nad celým královstvím stále kroužil vír... Dokonce začala tušit, kdo a co by toho mohlo být příčinou. A přesto byl ten den, den svatby s dlouhou oslavou, s upřímnými, nebo alespoň s částečně upřímnými blahopřáními poddaných, den, kdy jí vzdáva-la čest královská stráž a ulice Zumrunda, hlavního měs-ta království volaly její jméno, den, kdy jí král Mstislav navlékl na prst prsten, a na hlavu dostala královskou ko-runu, nejšťastnějším dnem jejího života.

Po svatbě se konečně nemusela tajit studiem knih v knihovně, obzvláště těch zakázaných. Nyní ji v tom král podporoval. Někdo z jeho blízkých jej zradil a chtěl vědět, kdo to byl. Výslech útočníka k ničemu nevedl – mlčel, na

otázky neodpovídal, a když zůstal chvíli sám, tajně vypil jed. Takže se veškeré naděje soustředily na Drahomíru. Místnosti hradu byly znovu plné klepů o tom, že prý mladá královna studuje rituály černé magie. A Drahomíra si toho zase nevšímala – Mstislav ji ochrání před těmi zlými myšlenkami a ona se zase naučí, jak ochránit jeho. Jen kdyby její studium pokračovalo rychleji! Ale musela se probírat starými texty – některé knihy byly psány starobylým jazykem, který se jí dařilo překládat jen strašně pomalu. Znepokojovalo ji však i něco jiného. Mezi všemi starobylými svitky objevila něco neobyčejného, malou truhlici, která byla mnohem starší než všechno ostatní v místnosti. Byla zapečetěna velmi mocnými zaklínadly, a aby je mohla zrušit, musela by se naučit využívat své schopnosti mnohem lépe. Nehledě na to, že toho zatím nebyla schopna, cítila, že má truhlice nějakou souvislost s tím vírem, který se vznášel nad hradem. Přivádělo ji to k zoufalství – tolik starobylého zla, je vůbec nějaká naděje, že by si s ním poradila?

Za několik měsíců byl na krále spáchán další atentát. Byli ve městě na slavnosti dožínek. Všechno bylo nádherné, smáli se a bavili se uprostřed davu šlechticů i prostých lidí a král se dojemně staral o svoji mladou ženu. Jenže potom k Mstislavovi přistoupil žebrák v příšerných hadrech a přerývaným, chraplavým hlasem jej požádal o požehnání a pár mincí. Král se usmál, sáhl do tobolky

a vtom Drahomíra ucítla nebezpečí. Zvedla ruku a poslala klubko blýskavých šípů směrem k žebrákovi ještě předtím, než zahlédla stříbrný odlesk kindžálu. Falešný žebrák padl na zem s příšerným zavytím a upustil kindžál – šípy prořaly jeho ruku na několika místech. Bylo to hořké vítězství. Svou rychlou reakcí sice Drahomíra zachránila králův život, ale přitom přímo bytostně cítila, jak narostl strach lidí, když veřejně použila magii. Lid byl šokován atentátem na krále uprostřed bílého dne, ale neméně šokován jejím čarováním. Z Mstislavova pohledu bylo znát, že by byl raději, kdyby to bývala neudělala, ale neřekl nic. Mlčky ukázal strážcům, aby zadrželi neúspěšného vraha a pevně k sobě přitiskl svou ženu. Políbil ji na čelo a zašeptal něco uklidňujícího. Slavnost byla beznadějně zkažená, museli se vrátit na hrad pod zesílenou ochranou.

Král trval na tom, aby se Drahomíra účastnila výslechu. Měla se pokusit zjistit, zda říká útočník pravdu. Drahomíra seděla bledá, schoulená, snažila se nedívat na vyslýchaného muže a neustále bojovala s pokušením zakrýt si rukama uši, aby neslyšela ty příšerné výkřiky. Mstislavovi bylo ženy líto, ale byl rozhodnut zjistit, kdo si tak zoufale přál jeho smrt. A to zrovna v době, kdy měl vůli a důvod k novému životu. Naštěstí toho tento vrah nevydržel tolik, jako ten první a brzy všechno vyzradil. Vyšlo najevo, že za vším stál bratr milence první králov-

ny, Vitomir. Tenkrát, když jeho bratr zradil krále, měl být také uvězněn, ale nakonec dal král na přímlyvy šlechticů a ušetřil jej. Mezi přímlyvci byla i... králova vlastní dcera. Mladý rytíř polapil princeznu do sítě lži. Vyprávěl jí, že prý byla její matka od začátku zamilovaná do jeho staršího bratra, jenže ten jí nebyl roven a tak ji násilím provdali za krále Mstislava. A když král přistihl zamilovaný pár, který nebyl schopen odolat zakázaným citům, oba dva zabil. Ačkoliv je to zvláštní, princezna uvěřila statnému, výřečnému mladíkovi a slíbila, že si ho vezme za manžela, pokud se „pomstí“ za její matku. Nová svatba po prvním nezdařeném atentátu jen potvrdila její přesvědčení věřit té lži a prohloubila nenávist k otci. Je však také možné, že povýšená a rozmarná princezna chtěla jen sama vládnout a její otec jí v tom zkrátka začal překážet. Drahomíra byla při přiznáních toho lumpa stále víc nespává. Seděla, oči sklopené na stůl, plná obav, že se jí král zeptá, zda vrah mluví pravdu. Protože přesně cítila, že vrah nelže. Navíc to potvrzovalo i její vlastní podezření – od svatebního dne vnímala sílící proud nevraživosti od princezny a mezi touto nevraživostí pociťovala i zradu a nenávist k jejímu otci, nesouvisející s jeho ženou. Rozhodla se však se svým podezřením nic nepodnikat. Možná, že šlo jen o pochopitelnou žárlivost jediné dcery, která se až dosud těšila nekonečné lásce svého otce. Nebo to také mohla být nenávist k Drahomíře jako k soupeřce, usilující o „její“ trůn. Nechtěla být tím, kdo

způsobí rozepři mezi otcem a dcerou, nechtěla, aby se o ní mluvilo jako o zlé maceše. Ale Mstislavovi nemusela nic říkat. Stačilo, aby se podíval na svou královnu a všechno bylo jasné. Přistoupil k Drahomíře, poklekl před ní na jedno koleno, vzal její ledové ruce do svých, políbil je a zvedl k ní zrak. Díval se soustředěně na její tvář, vyzařující bolest a smutek a zašeptal.

„Promiň, že jsem tě přinutil být při tom.“

Drahomíra se na něj smutně podívala a svými jemnými prsty ho pohladila po tváři.

„To není tvoje vina,“ odpověděla téměř neslyšně. „Je mi líto, že jsi to musel vyslechnout.“

Mladý rytíř byl uvržen do temnice, jeho pomocníci – ti, které se podařilo najít – byli uvězněni, princeznu zavřeli do věže. Král se s ní pokoušel mluvit, snažil se jí všechno vysvětlit, jenže ona ho nechtěla poslouchat. A tak ji nechali ve věži do té doby, dokud jí nenajdou vhodného ženicha. Hrad byl znovu plný zlých řečí. Jenže teď je nemohla Drahomíra přehlížet tak snadno jako dřív. Hrad se začal měnit v něco temného a hrozícího. Zdálo se, že zlověstné stíny sálů k ní natahují ruce a chtějí ji uchvátit...

Byl jim určen jeden jediný společný rok. Jen jeden. V prvním měsíci léta, kdy příroda kvete a klíčí nové životy, den před výročím jejich svatby její svět zanikl a rozpadl se na nekonečné množství střepů. Nedokázala to.

Nedokázala jej uchránit, nepodařilo se jí najít způsob, zaklínadlo, jak ho udělat nezranitelným, aby jejich štěstí trvalo věčně. Ten den se Mstislav chystal na lov se svými nejbližšími přáteli a ona měla zlou předtuchu. Pokoušela se ho zastavit, jenže on se jí jen smál. Ti, kdo jej chtěli zabít, byli prozrazeni, ona nosila pod srdcem jeho dítě a život byl znovu nádherný. Nic se nemůže stát a on se brzy vrátí...

Když jej přinesli do hradu, bylo již pozdě. Jeho srdcem pronikla střela... Otrávená střela elfů... Kdyby byla s ním, když byl raněn, možná by ho dokázala zachránit... třeba i za cenu vlastního života. Ale nestála mu po boku... A teď jí nezbylo než obejmout jeho již chladnoucí tělo a výt jako raněná vlčice. Její zoufalství hluboce zasáhlo obyvatele hradu. Ten přespříliš aktivní šlechtic, který byl velitelem královské stráže, jí něco říkal, snažil se ji uklidnit. Jen jako v mlze slyšela, jak vyprávěl o přepadení. Byli to elfové, říkal, není důvod spojovat to s předchozími atentáty, ale důvodem mohou být ambice sousedního království, jehož spojenci byli elfové. Ale ona věděla, věděla naprosto přesně, že to s tím svinstvím souvisí – nějakým způsobem to souviselo s vnějším světem. Drahomíra si matně vzpomínala, jak vtrhla do věže a hystericky křičela na princeznu: „Z této věže nevyjdeš živá! Nechám tě tady shnít!“

Velitel stráže ji musel od princezny odtrhnout. Snažil se ji uklidnit a přesvědčit, že nyní není ta správná doba zabít zatím jedinou následnici trůnu.

Té noci přišla Drahomíra o dítě.

3

Drahomíra stála u otevřeného okna a pozorovala oblačnou krajinu. Na léto bylo neobvykle chladno, sluneční paprsky zakrývaly těžké, šedé mraky. Královna byla pohroužena do smutných vzpomínek. Náhle se zamračila a její krásná tvář se na chvíli změnila v hrozivou grimasu. Musí zahubit všechno to svinstvo. Žádný normální člověk by neodsužoval nešťastnou ženu, která žalem málem přišla o rozum, když krátce po sobě ztratila muže i nenarozené dítě. Možná by došlo k vzpouře, jak se obával velitel stráží, ale aspoň by se pomstila. Nyní jí bylo všechno jedno – království by klidně mohlo shořet modrým plamenem. Tvář jí znovu zkameněla. Toho dne, kdy zemřel Mstislav i jejich nenarozený syn, se její srdce pokrylo ledem. Již dva roky nosila Drahomíra smuteční oděv, stejně jako všichni na hradě. Každý závěs, veškerý oděv, veškerá výzbroj rytířů – všechno muselo mít černou barvu. Nesnášela pestré, veselé barvy, způsobovaly jí téměř fyzickou bolest. Dokonce jí zčernaly vlasy, jakoby reagovaly na její

hoře. V Zumrundě se přestaly slavit svátky, hlavně dožítky. Stiskla okenní parapet takovou silou, až jí zbělely kosti na prstech – bože, jak nenáviděla slavnosti dožínek! Veselé tváře, smích... hlavně smích jí připadl plný výsměchu nad její tragédií...

Nakonec přišla na to, jaký temný vír se vznáší nad hradem, šíří se do města a možná i po celém království... Příčinou byl milenec první královny. Neměl sílu vzepřít se zakázanému žáru ve svém srdci, zradil svého krále a přítele. Co však bylo ještě horší – zapletl do toho magii. Získal elixír lásky a ten se stal příčinou ještě jedné zrady. „*Každé zaklínadlo, které proneseš, se ti vrátí*“ pamatovala si slova své matky. Zrada, vyvolaná magií, způsobila trhlinu v magické tkáni světa... Běsnění krále, zavraždění milence jeho choti a sebevražda královny – to všechno se stalo potravou magického víru. Smrt vědmy, která poskytla elixír a nespravedlivé zahubení dalších čarodějů – to pro něj byla ještě lepší potrava. Každá nespravedlnost, každá zlá myšlenka, každá zrada mu dávala stále větší sílu. Vír rostl, ničil tkáň světa, a když nabral dostatek síly, začínal působit na živé bytosti. Ve skutečnosti i ona sama podstatně pomohla magickému víru v jeho šíření.

V zármutku vyslychala mladého rytíře, dokud se nepřiznal, že měl skutečně co do činění s posledním atentátem na krále. Na zlomek vteřiny jí myslí pro-